

Sygnatura akt VI Ka 753/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 listopada 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SO Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

SO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Dominika Koza

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2018 r.

przy udziale Mariusza Łącznego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K.

sprawy **K. S.** ur. (...) w G.

syna K. i M.

oskarżonego z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 kwietnia 2018 r. sygnatura akt IX K 109/17

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. S. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu wydatku poniesionego na ustanowienie obrońcy w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 753/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 6 listopada 2018r.

K. S. został oskarżony o to, że:

I w okresie od 30 listopada 2000r. do 28 lutego 2001r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. K., przyjęli i wprowadzili do ksiąg podatkowych (...) Sp. z o.o. z/s w K., 8 fikcyjnych faktur, i tak:

- fakturę nr (...) z dnia 30.11.2000r. na inwentaryzację turbiny, urządzeń pomocniczych i fundamentów w miejscu zainstalowania wartości 61.000 zł, w tym podatek VAT 11.000 zł.,

- fakturę nr (...) z dnia 30.11.2000r. na inwentaryzację budynku i fundamentów dla określenia możliwości zainstalowania turbiny wartości 73.200 zł, w tym podatek VAT 13.200 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.11.2000r. na inwentaryzację układu chłodzenia istniejącej chłodni wartości 36.600 zł, w tym podatek VAT 6.600 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.11.2000r. na opracowanie założeń do dokumentacji dla uzyskania pozwoleń na budowę wartości 73.200 zł, w tym podatek VAT 13.200 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.11.2000r. na opracowanie założeń dla wykonania dokumentacji szalunkowej fundamentu wartości 48.800 zł, w tym podatek VAT 8.800 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 29.12.2000r. na rozliczenie zgodnie z umową (...) wartości 280.600 zł, w tym podatek VAT 50.600 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.01.2001r. na usługi wykonane zgodnie z umową (...) wartości 134.200 zł, w tym podatek VAT 24.200 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 28.02.2001r. na rozliczenie zgodnie z umową (...) wartości 24.400 zł, w tym podatek VAT 4.400 zł.,

wystawionych przez (...) Sp. z o.o. z/s w C., na łączną kwotę 732.000 zł., w tym 132.000 zł. podatku VAT, stwierdzających rzekome wykonanie opisanych w nich usług, czym wprowadzili w błąd pracowników Urzędu Skarbowego w G., co do faktu wykonania tych usług i doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa w postaci zaniechania pobrania wskazanego naliczonego podatku od towarów i usług, obniżającego podatek należny od (...) Sp. z o.o. z/s w K. w łącznej wysokości 132.000 zł., tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

II w okresie od 30 listopada 2000r. do 28 lutego 2001r. w K., będąc zobowiązanym na podstawie ustawy i umowy do zajmowania się sprawami spółki, działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez przyjęcie i zaksięgowanie w dokumentacji spółki 8 faktur:

- nr (...) z dnia 30.11.2000r. na inwentaryzację turbiny, urządzeń pomocniczych i fundamentów w miejscu zainstalowania wartości 61.000 zł.,
- nr (...)z dnia 30.11.2000r. na inwentaryzację budynku i fundamentów dla określenia możliwości zainstalowania turbiny wartości 73.200 zł.,
- nr (...)z dnia 30.11.2000r. na inwentaryzację układu chłodzenia istniejącej chłodni wartości 36.600 zł.,
- nr (...)z dnia 30.11.2000r. na opracowanie założeń do dokumentacji dla uzyskania pozwoleń na budowę wartości 73.200 zł.,
- nr (...)z dnia 30.11.2000r. na opracowanie założeń dla wykonania dokumentacji szalunkowej fundamentu wartości 48.800 zł.,
- nr (...)z dnia 29.12.2000r. na rozliczenie zgodnie z umową (...) wartości 280.600 zł.,
- nr (...) z dnia 30.01.2000r. na usługi wykonane zgodnie z umową (...) wartości 134.200 zł.,
- nr (...)z dnia 28.02.2001r. na rozliczenie zgodnie z umową (...)wartości 24.400 zł., wystawionych przez spółkę z o.o. (...), poświadczających nieprawdę co do rzekomego wykonania opisanych w nich usług przez spółkę z o.o. (...),

spowodowali powstanie po stronie spółki z o.o. (...) nienależnego zobowiązania, przez co wyrządzili spółce z o.o. (...) znaczną szkodę majątkową w kwocie 732.000 zł., tj. o czyn z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 18 marca 2016r., sygn. akt IX K 1539/10, w punkcie 1 na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 kks umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu K. S. (i J. P.) o czyn opisany wyżej w pkt I z tym, że wyeliminował z jego opisu działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w miejsce sformułowania „doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa w postaci zaniechania pobrania wskazanego naliczonego podatku od towarów i usług, obniżającego podatek należny od (...) Sp. z o.o. z/s w K. w łącznej wysokości 132.000 zł.”, wprowadzając stwierdzenie „narażając ten organ na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej – podatku VAT wynikającego z w/w faktur w łącznej kwocie 132.000 zł.” i przyjmując, iż czyn ten stanowi przestępstwo skarbowe z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i art. 6 § 2 kks w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 grudnia 2005r. przy zast. art. 2 § 2 kks - z uwagi na przedawnienie orzekania.

W punkcie 2 uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk, na mocy art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

W następstwie wywiedzionej apelacji przez Prokuratora Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 22 listopada 2016r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 1036/16, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że w miejsce zawartego w nim rozstrzygnięcia na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 kk umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu K. S. o czyn polegający na tym, od 30 listopada 2000r. do 28 lutego 2001r. w K. ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu poprzez przyjęcie i wprowadzenie do ksiąg podatkowych (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K., użył 8 faktur wystawionych przez (...) sp. z o. o. z siedzibą w C. poświadczających nieprawdę co do rzekomego wykonania opisanych w nich usług na łączną kwotę 732.000 złotych, w tym 132.000 złotych podatku VAT, to jest o czyn z art. 273 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 12 kk - z uwagi na przedawnienie karalności.

Uchylił natomiast punkt 2 zaskarżonego wyroku i sprawę oskarżonego K. S. o czyn z art. 296 § 1 i 2 kk przekazał Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy pod sygn. akt IX K 109/17 Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2018r. na mocy art. 17 § 1 pkt 7 kpk umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu K. S. o czyn z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk albowiem postępowanie karne co do tego samego czynu oskarżonego zostało już prawomocnie zakończone.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było obciążenie na mocy art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania Skarbu Państwa oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. S. kwoty 2.520 złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionych na ustanowienie obrońcy.

Wyrok ten zaskarżył w całości Prokurator, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na wyciągnięciu błędnego wniosku, że prawomocne zakończenie postępowania karnego, którego przedmiotem był zarzucany oskarżonemu czyn ciągle opisany w punkcie I aktu oskarżenia – poprzez umorzenie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 kk, stanowi negatywną przesłankę określoną w art. 17 § 1 pkt 7 kpk w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu K. S. opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, a w konsekwencji umorzenie postępowania wobec stwierdzenia, że postępowanie karne co do tego samego czynu zostało już prawomocnie zakończone, podczas gdy należyta ocena zakresu obydwu czynów oraz materiału dowodowego przeprowadzonego i ujawnionego przed Sądem prowadzi do wniosku przeciwnego i pozwala na wydanie wyroku skazującego.

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja okazała się niezasadna. Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony doszedł do przekonania, iż w sprawie niniejszej wystąpiła negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej w związku z wydanym wobec oskarżonego K. S. wcześniej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie o sygn. VI Ka 1036/16, mocą którego z uwagi na przedawnienie karalności czynu kwalifikowanego z art. 273 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 12 kk umorzono postępowanie karne przeciwko oskarżonemu K. S. o to, że od 30 listopada 2000r. do 28 lutego 2001r. w K. ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu poprzez przyjęcie i wprowadzenie do ksiąg podatkowych (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K., użył 8 faktur wystawionych przez (...) sp. z o. o. z siedzibą w C. poświadczających nieprawdę co do rzekomego wykonania opisanych w nich usług na łączną kwotę 732.000 złotych, w tym 132.000 złotych podatku VAT. Uznając kwestię świadomego posłużenia się przez oskarżonego fikcyjnymi fakturami w sytuacji, gdy godzą one w obowiązki podatkowe, za niebudzącą wątpliwości, Sąd Okręgowy – wobec ugruntowanego już stanowiska w orzecznictwie o braku podstaw dla stosowania reguł wyłączania kwalifikacji prawnej w sytuacji idealnego zbiegu przestępstwa skarbowego i przestępstwa pospolitego z art. 8 § 1 kks - zakwalifikował zarzucony oskarżonemu czyn ciągle jako występki z art. 273 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 12 kk, wobec zaś ziszczenia się negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności postępowanie o ten czyn prawomocnie umorzył.

Podstawowym problemem wymagającym rozważenia w sprawie niniejszej, a zauważonym przez Sąd meriti z urzędu, było porównanie opisu czynu zarzuconego oskarżonemu w rozpatrywanej sprawie i będącego przedmiotem postępowania przed Sądem I instancji, zakończonego zaskarżonym apelacją wyrokiem, z opisem czynu zawartym w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 22 listopada 2016r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 1036/16. Analiza treści akt sprawy dowodzi, iż oskarżyciel formułując zarzuty uwzględnił określone zachowanie oskarżonego, rozciągnięte w danym czasie i przestrzeni, złożone z kilku jego działań, lecz będące rezultatem jednego zamiaru. Tylko więc w zależności od wywołanych tym samym zachowaniem skutków zarzucił oskarżonemu popełnienie dwóch czynów, w następstwie których miało dojść do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa oraz wyrządzenia znacznej szkody majątkowej spółce.

Chociaż problematyka jedności i wielości czynów jest kontrowersyjna, a na jej tle prezentowane są różne, czasem sprzeczne stanowiska, to jednak w świetle utrwalonej już linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także Sądów Apelacyjnych, nie może bowiem budzić wątpliwości, że z treści art. 11 § 1 kk jednoznacznie można wyprowadzić wniosek, iż zachowanie się będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli stanowi tylko jeden czyn, niezależnie od liczby skutków tego zachowania się oraz od liczby naruszonych przez nie norm. O wielości czynów nie może zatem przesądzać wielość skutków działania sprawcy, czy np. ilość osób pokrzywdzonych (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 30 XI 2004., II AKa 190/04; postanowienie SN z dnia 19 X 2010r., II KK 97/10, OSNKW 2011r., z. 6 poz. 50, wyrok SN z dnia 13 X 2011r., IV KK 193/11, Lex nr 1027190; wyrok SN z dnia 18 II 2009r., V KK 4/09, Lex nr 486533; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 IV 2001r., II AKa 63/01, KZS 2001, z. 5, poz. 24). Inaczej mówiąc, przy określaniu jedności i wielości czynów należy położyć akcent na zachowanie sprawcy, a nie na jego następstwa, jak zdaje się w sprawie niniejszej uczynił oskarżyciel. Na przyjęcie konstrukcji wielości przestępstw nie pozwala okoliczność, iż całość działań oskarżonego była jednym zespołem jego fizycznych zachowań i wyrażała jeden wspólny akt woli, nadto zaś zwrócić należy uwagę na takie elementy, jak zintegrowany zespół czynności wykonawczych, rozciągniętych w określonym czasie, a także tożsamość motywacji, zamiaru i planu. Wszak trzeba przypomnieć w realiach tej sprawy, że działalność przestępcza oskarżonego, którą podjął on jako prezes zarządu spółki z o. o. (...) wraz z innymi osobami zarządzającymi spółką na przestrzeni lat 2000-2001, polegała na użyciu 8 faktur poświadczających nieprawdę co do rzekomego wykonania opisanych w nich usług na łączną kwotę 732.000 złotych (w tym 132.000 złotych podatku VAT), poprzez ich przyjęcie i wprowadzenie do ksiąg podatkowych spółki. Takimi zachowaniami, będącymi rezultatem jednego zamiaru, oskarżony miał wyrządzić spółce z. o. o. (...) znaczną szkodę majątkową. Na podstawie tylko przedmiotowych okoliczności, w oparciu o sposób działania oskarżonego, można twierdzić, że podjęte przez niego zachowania, polegające na przyjęciu, zaewidencjonowaniu (zaksięgowaniu) i rozliczeniu fikcyjnych faktur były działaniem powodującym szkodę w majątku spółki. Nie może być zatem też wątpliwości, do jakiego celu oskarżony zmierzał. To, że obejmował swoją świadomością fikcyjność owych faktur, następnie rozdysponowując dowolnie wraz z innymi osobami kwotą zwrotną w wysokości około 350.000 złotych, nie

ulegało wątpliwości w świetle wyjaśnień W. K., częściowo J. P., ale także i w obliczu samej wypowiedzi oskarżonego, przyznającego się do niezaewidencjonowania przekazanej mu kwoty pieniężnej oraz do posiadania wiedzy w tym zakresie już w grudniu 2000r. Jako prezes zarządu w kierowanej przez siebie spółce nie dopełnił zatem ciężącego na nim obowiązku rzetelnego i uczciwego dbania o jej interesy, co najmniej akceptując wystawianie kolejnych faktur z 2001r. i dokonywanie kolejnych wypłat na poczet faktur z końca 2000r.

Skarżący w dość lakonicznym uzasadnieniu środka odwoławczego nie wskazał żadnych takich okoliczności, których nie miałby w polu widzenia Sąd orzekający, stwierdzając, że w dwóch omawianych wyżej postępowaniach zachodzi tożsamość czynu. Przyznał więc, że opis czynów pozostaje częściowo zbieżny, obejmując ten sam okres działania przestępczego oraz te same faktury, służące do popełnienia przestępstwa. Wbrew zawartym tam wywodom przeciwko oskarżonemu umorzono prawomocnie postępowanie karne o czyn z art. 273 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 12 kk, a zatem o przestępstwo formalne (bezsukotkowe, przy braku podmiotu pokrzywdzonego), polegające jedynie na użyciu 8 faktur wystawionych przez spółkę z o. o. (...) poświadczających nieprawdę co do rzekomego wykonania opisanych w nich usług na określoną kwotę poprzez przyjęcie i wprowadzenie ich do ksiąg podatkowych (...) Sp. z o. o. Bezprzedmiotowe zatem stają się uwagi skarżącego odnoszące się do opisu czynu, który był oskarżonemu zarzucany i kwalifikowany pierwotnie przez oskarżyciela jako występki z art. 286 § 1 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, a któremu poświęca On obszerny akapit swojej apelacji. Gdy idzie natomiast o drugi z czynów, będący przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, tu opis czynu zarzucanego jest tożsamy z tym, o który ostatecznie umorzono postępowanie, skutkiem jedynie działania oskarżonego, podjętego w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, polegającego na przyjęciu i zaksięgowaniu w dokumentacji spółki w tym samym okresie 8 tych samych faktur, wystawionych przez spółkę (...) i poświadczających nieprawdę co do wykonania opisanych tam usług, miało być powstanie po stronie spółki nienależnego zobowiązania i wyrządzenie tym spółce znacznej szkody majątkowej. Abstrahując od tego, iż – jak słusznie wskazał Sąd I instancji – takie działanie nie powodowało powstania nienależnego zobowiązania spółki względem kontrahenta, a jedynie powstanie obowiązku podatkowego, szkodą zaś majątkową po stronie spółki było wyprowadzenie z niej pieniędzy w znacznej kwocie bez tytułu prawnego (wypłata spółce (...) nienależnych środków, a następnie rozdysponowanie kwotą powrotną w dowolnie obrany sposób), trzeba wskazać, że przedmiotem rozpoznania było cały czas to samo zachowanie się oskarżonego, będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli i stanowiące jeden czyn, niezależnie od liczby skutków (następstw) tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm prawnych. Nie przekonuje także Sądu odwoławczego, w świetle dyspozycji art. 8 § 1 kpk, podnoszony przez apelującego argument odnoszący się do uprzedniego wyrokowania przez tenże Sąd w innym składzie.

Dodatkowo słusznie Sąd orzekający zwrócił uwagę na prawomocne zakończenie postępowania karnego przed Sądem Okręgowym w Gliwicach w sprawie o czyn kwalifikowany jako przestępstwo z art. 273 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 12 kk, tj. popełnione w warunkach czynu ciągłego. Prawomocne zatem skazanie za czyn ciągły stało na przeszkodzie ponownemu postępowaniu o zachowanie oskarżonego będące elementem tego czynu (jego fragmentem). Czyn ciągły obejmuje wielość naturalistycznych zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a sprawca przystępując do realizacji pierwszego składającego się na ciąg zachowania działa w zamiarze obejmującym wszystkie zachowania objęte znamieniem ciągłości (w tym także i jego następstwa), zaś kompleks zachowań jest jedną i nierozdzielalną całością. Taki stan rzeczy wystąpił w badanej sprawie. Przyjęcie zatem konstrukcji czynu ciągłego w innej sprawie przesądzało o konieczności stosowania w tym postępowaniu zasady *ne bis in idem* wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 kpk, jak słusznie przyjął to Sąd merytoryczny (zob. uchwała SN z dnia 21 XI 2001r., I KZP 29/01, OSNKW 2002/1-2/2). Powyższe rodziło ujemną przesłankę procesową powagi rzeczy osądzonej, której zakres wyznaczony został wcześniejszym wyrokiem. Prawomocne skazanie za przestępstwo popełnione czynem ciągłym stwarza bowiem stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego, co wyklucza przypisanie sprawcy kolejnych takich samych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku (zob. uchwała SN z dnia 15 VI 2007r., I KZP 15/07, OSNKW 2007/7-8/55 i wyrok SN z dnia 2 VII 2015r., V KK 45/15, Lex nr 1755925). W niniejszej sprawie nie tyle jednak mamy do czynienia z kolejnym zachowaniem oskarżonego, co jedynie z jego następstwem, jak słusznie przyjął Sąd meriti. Zasada niepodzielności przedmiotu procesu, treść art. 11 § 1 kk przekonuje, że przeszkoda

procesowa z art. 17 § 1 pkt 7 kpk w postaci powagi rzeczy osądzonej wyklucza możliwość prowadzenia postępowania wobec tej samej osoby o ten sam czyn w sytuacji gdy wcześniejszy prawomocny wyrok ogranicza się tylko do fragmentu czynu. Tak jest w niniejszej sprawie wobec stwierdzenia, że w dwóch omawianych wyżej postępowaniach zachodzi tożsamość czynów.

Negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej nie pozwala prowadzić drugiego postępowania o to samo historyczne zdarzenie, a w konsekwencji wydania przez Sąd kolejnego wyroku co do tego samego czynu. W ten sposób zostaje zapewniona bowiem stabilność prawa i orzeczeń organów procesowych w postępowaniu karnym oraz realizowana jest zasada *ne bis in idem*, stanowiąca gwarancję, że nikt nie będzie pociągany więcej niż raz do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary (tak w wyroku SN z dnia 12 II 2014r., V KK 407/13, Lex nr 1439399). Także przyjęcie odmiennej kwalifikacji prawnej czynu nie otwiera możliwości ponownego postępowania. Nowe postępowanie nie jest także dopuszczalne w razie uprzedniego niepełnego rozpoznania sprawy, albowiem w każdym z tych przypadków mamy do czynienia z tym samym czynem w znaczeniu ontologicznym, co stanowi przeszkodę w postaci powagi rzeczy osądzonej, która nie pozwala na ponowne prowadzenie postępowania przeciwko tej samej osobie o ten sam przedmiot odpowiedzialności prawnej, innymi słowy - o ten sam czyn w znaczeniu prawnym (tak z kolei wyrok SA w Gdańsku z dnia 16 I 2013r., II AKa 441/12, POSAG 2013/3/168-171, KZS 2013/11/85). Również z zakazem *ne bis in idem* powiązana jest zasada niepodzielności przedmiotu procesu. Sąd Najwyższy wyraził taki pogląd w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 X 2008r. (sygn. IV KK 118/08, LEX nr 469419), stwierdzając, iż zakaz prowadzenia postępowania w postaci *rei iudicate* zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, nowe zaś postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej, a także gdy jego przedmiot jest częścią przedmiotu osądzanego w sprawie już zakończonej.

W konsekwencji Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, iż niedopuszczalnym było skazanie oskarżonego za fragment czynu ciągłego, za który to czyn został już prawomocnie skazany w innych postępowaniach. W tej sytuacji postępowanie karne przeciwko oskarżonemu należało umorzyć, zaś zaskarżony wyrok, jako słuszny, utrzymać w mocy.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było obciążenie kosztami procesu za postępowanie odwoławcze Skarbu Państwa oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego wnioskowanej kwoty 450 złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym.